

[Paabøl.]

gående opsparring, og de vil give op til 80 pct. i tilfælde, hvor der ikke er tale om en sådan opsparring. Så er spørgsmålet det, om parcelhusbyggeriet ikke stort set kan klare sig selv, om det er nødvendigt at fortsætte med direkte udlån til dette byggeri. For os er det afgørende, at m²-tilskuddene kommer væk; m²-tilskuddene er jo generelle tilskud, der ydes uden hensyn til den pågældendes økonomiske og familiemæssige forhold. Det er da også erkendt i den højttærede ministers fremsættelsestale, at man skal væk fra m²-tilskuddene — men det kan vi ligeledes tale om i udvalget.

Jeg ved derimod ikke, om det vil være rigtigt at udvide børnetilskuddene til at gælde hele boligmassen, således som det er foreslået. Vi skal passe på, at vi ikke kommer til at modvirke udligningen mellem lejen i den gamle boligmasse og lejen i nybyggeriet — den udligning, som jo er formålet med hele den her foreslåede lovgivning. Jeg ved som sagt ikke, om der er tilstrækkelig begrundelse for at udvide bestemmelsen om børnetilskuddene til at gælde hele boligmassen. Derimod er jeg enig i, at bestemmelsen om børnetilskuddene udvides til at omfatte hele nybyggeriet. I øjeblikket ydes der ikke m²-tilskud til byggeri efter kapitel V A, og det mener jeg i og for sig er en fejl, fordi børnetilskuddene jo følger lejerens eller ejerens økonomiske forhold; de har tillige et familiemæssigt sigte, og derfor er det en sundere form end m²-tilskud. Hvis jeg skal give mine ønsker en rangforordning, vil jeg derfor ønske, at m²-tilskuddene falder væk først, og at man er lidt mere large med børnetilskuddene. At yde børnetilskud til personer med en skattepligtig indtægt på helt op til 18 000 kr. forekommer mig imidlertid at være helt urimeligt. Man kan være sikker på, at en mand, der får et sådant tilskud til ordning af sine boligforhold, under den ene eller den anden form selv kommer til at betale det. Det, vi skal sigte imod, er at hjælpe de fattige til at ordne deres boligproblem, men vi skal ikke hjælpe hinanden med at administrere hinandens indkomster.

For os er det afgørende, at man når frem til en ligestilling mellem det private byggeri og det sociale. Det sociale byggeri har ikke nogen grund til at forvente, at det kan be-

vare den fortrinsstilling, det har haft i det hidtidige boligbyggeri. Det sociale byggeri konkurrerer i dag om de samme lejergrupper, og hvor det konkurrerer om de samme lejergrupper, bør det have samme vilkår som det private byggeri; hvor det derimod løser sociale opgaver, kan der blive spørgsmål om at give det en fortrinsstilling. Jeg ser, at formanden for de sociale boligselskaber, forhenværende arbejdsdirektør Korsgaard, forleden dag til et blad udtalte, at de sociale boligselskaber ikke kunne forvente, at den røde løber stadig skulle være spredt ud for dem; men den røde løber er stadig rullet ud for de sociale selskaber i det lovforslag, regeringen her er kommet med.

Det er aldeles afgørende for byggeriets omkostningsniveau, at vi i højere grad får risikovillig kapital ind i byggeriet. De sociale selskaber ejer ikke en jante selv; de finder alle pengene på byggepladsen, idet de kan låne op til en lånegrænse på 94 pct., og de 6 pct. finder de hos lejerne. De har ingen som helst risiko. Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen var inde på, at det private byggeri var et spekulationsbyggeri, medens det sociale byggeri ingen spekulationsinteresse havde. Nej, men det har heller ingen risiko, og det er i virkeligheden afgørende. Hvis man kun risikerer lejernes penge og statens penge, er man ikke så interesseret i byggeriets omkostninger, som hvis man risikerer sine egne penge.

Dernæst ved jeg, at man anfører, at i de sociale boligselskaber går de prioritetsafdrag, der betales, ind i en byggefond, som kan bruges dels til forbedring af de pågældende boliger, dels til udlånsvirksomhed til andet nybyggeri, og nogle har opridset det perspektiv, at byggeriet på den måde skulle kunne blive selvfinansierende. Det er et fata morgana, for i det hele taget må man sige, at der er ikke andre penge i denne byggefond end statens. Det er rigtigt, som den højtærede boligminister anførte i sin fremsættelsestale, at de sociale boligselskaber har haft mulighed for at prioritere nogle beløb hjem på ældre byggeri. Men det er jo også statens penge; det er i virkeligheden en følge af pengeforringelsen, en følge af forringelsen af værdien af statens indskud og lån i dette byggeri. I øvrigt er jeg naturligvis enig i, at man ordner det på den måde, som det er foreslået: at staten kan